

Sygnatura akt III C 1075/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Irma Lorenc

Protokolant:sekr. sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z

siedzibą w S. na rzecz powódki M. P. kwotę 17.287,32 zł (siedemnaście tysięcy dwieście osiemdziesiąt siedem złotych trzydzieści dwa grosze) oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot:

- 17.037,32 zł (siedemnaście tysięcy trzydzieści siedem złotych trzydzieści dwa grosze) – od dnia 1 marca 2014 r.,

- 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) – od dnia 1 maja 2014 r.;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.080 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt złotych)

tytułem kosztów postępowania;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-

P. i Zachód w S. kwotę 1.928,83 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt trzy grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III C 1075/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powódka M. P. pozwem z dnia 27 stycznia 2015 r. wniosła o zasądzenie jej rzecz od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 5.250 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 5.000 zł od dnia 1 marca 2014 r. i od kwoty 250 zł od dnia 1 maja 2014 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 15 stycznia 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której pojazd powódki uległ uszkodzeniu. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powódce 7.334,38 tytułem kosztów naprawy pojazdu. Powódka celem

zweryfikowania wysokości kosztów naprawy pojazdu zwróciła się o opinię do rzeczoznawcy samochodowego S. Ł., który koszty te określił na kwotę 19.451,70 zł. Za jego opinię powódka zapłaciła 250 zł. Ponadto powódka do czasu oględzin pojazdu i jego naprawy wynajmowała pojazd zastępczy przez 29 dni za kwotę 8.917,50 zł, z której pozwany zwrócił jej kwotę 3.690 zł. Pozwem objęto kwotę 3.000 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu, 2.000 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego i 250 zł kosztów poniesionych na sporządzenie opinii rzeczoznawcy, przy czym powódka wskazała, że roszczenie z tytułu kosztów naprawy pojazdu i najmu samochodu zastępczego dochodzone jest w części.

Pozwany w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swą rzecz kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swej odpowiedzialności za szkodę co do zasady, ale podważył wysokość dochodzonego odszkodowania.

W piśmie procesowym z dnia 5 grudnia 2016 r. pozwany uznał powództwo w całości.

Powódka pismem procesowym z dnia 17 marca 2017 r. rozszerzyła powództwo o kwotę 12.037,32 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego 17.287,32 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 17.037,32 zł od dnia 1 marca 2014 r. i od kwoty 250 zł od dnia 1 maja 2014 r. Tym samym powódka wniosła o zasądzenie kwoty 12.117,32 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, 4.920 zł kosztów najmu pojazdu zastępczego i 250 zł kosztów kalkulacji rzeczoznawcy.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 3 kwietnia 2017 r. oświadczył, że uznaje powództwo także w zakresie rozszerzonym w piśmie powódki z dnia 17 marca 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2014 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powódki M. P. pojazd marki A. nr rej. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w pozwanym (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S..

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 16 stycznia 2014 r.

Pozwany w oparciu o kosztorys z dnia 19 lutego 2014 r. ustalił koszt naprawy samochodu powódki na kwotę 7.334,38 zł i taką też należność wypłacił powódce.

Powódka w celu zweryfikowania prawidłowości wyceny sporządzonej przez pozwanego zwróciła się do S. Ł. o sporządzenie oceny technicznej, za którą zapłaciła kwotę 250 zł. S. Ł. określił koszt naprawy pojazdu powódki na 19.451,70 zł.

Dowody:

- protokół szkody k. 8-9
- kosztorys k. 9v.-10
- kalkulacja k. 11-13, 13 v.-14, 23v. - 27
- faktura k. 15
- decyzja z dnia 28.02.2014 r. k. 15 v.
- dokumenty w aktach szkody – płyta CD k. 61a

W okresie od 15 stycznia 2014 r. do 13 lutego 2014 r., tj. do czasu naprawy swego samochodu, powódka wynajmowała pojazd zastępczy – samochód marki V. (...), który wykorzystywała do codziennego funkcjonowania. Koszt uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego wyniósł 8.610 zł wg stawki 250 zł netto za dobę. Pozwany przyznał powódce odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 3.690 zł.

Dowody:

- umowa najmu k. 30
- protokoły k. 31, 31 v.
- faktura k. 32
- decyzja z dnia 28.02.2014 r. k. 15 v.
- opinia biegłego sądowego k. 105-110

Pomimo składanych przez powódkę odwołań, pozwany nie znalazł podstaw do zmiany decyzji w przedmiocie odszkodowania należnego powódce w związku ze szkodą z dnia 15 stycznia 2014 r.

Pismem z dnia 25 marca 2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 250 zł wydatkowanej na opinię rzeczoznawcy.

Dowody:

- pełnomocnictwo k. 16
- odwołania k. 17-19, 34-35 z potwierdzeniem odbioru k. 35 v.
- pismo pozwanego z dnia 9.05.2014 r. k. 22 -23
- wezwanie do zapłaty k. 28 – 29 z potwierdzeniem doręczenia k. 27 v.
- wiadomość e-mail k. 29 v.
- wezwanie do zapłaty k. 36

Samochód powódki został naprawiony po kolizji z dnia 15 stycznia 2014 r. przez K. M. (1). Koszt naprawy pojazdu wyniósł 19.451,70 zł. Powódka pojazd ten sprzedała w dniu 15 września 2015 r. za kwotę 30.000 zł.

Dowody:

- umowa komisji k. 124
- faktura k. 123
- opinia biegłego sądowego k. 105-110
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego k. 139-156
- zeznania świadka K. M. k. 78
- zeznania powódki k. 79

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Wskazać na wstępie należy, iż zgodnie z art. 822 § 1 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz

której została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 kc). Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 kc).

Powódka domagała się od pozwanego zapłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jej majątku w wyniku zdarzenia z dnia 15 stycznia 2014 r. przez sprawcę związanego z pozwanym umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z tego rodzaju ubezpieczenia przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, m. in. zniszczenia lub uszkodzenia mienia (por. art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.). Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jednocześnie wskazać trzeba, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi również szkodę majątkową i to nie tylko w przypadku, gdy dotyczy pojazdu wykorzystywanego uprzednio w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Natomiast podstawę prawną ciężącego na sprawcy kolizji obowiązku naprawienia szkody stanowi art. 436 § 2 kc, zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Wskazania w tym miejscu wymaga, iż stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zaofiarowanych przez strony, zeznania świadka i powódki, a także opinie biegłego sądowego. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, za wyjątkiem kalkulacji kosztów naprawy sporządzonych przez ubezpieczyciela, jako pozostających w sprzeczności z ustaleniami dokonanymi przez biegłego sądowego. Podkreślenia wymaga, że biegły sądowy w sposób logiczny, wyczerpujący i wsparty zasadami doświadczenia życiowego uzasadnił wnioski swej opinii, przy czym jego opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, w konsekwencji Sąd uznał tą opinię za w pełni wiarygodną. Sąd nie odmówił również przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka i powódki, które wzajemnie się uzupełniały i znajdowały oparcie w innych dowodach.

Zważyć należy, iż strona pozwana nie kwestionowała co do zasady swej odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w majątku powódki w związku ze zdarzeniem z dnia 15 stycznia 2014 r., a ostatecznie również wysokości dochodzonego pozewem roszczenia, które w całości w końcowej fazie postępowania uznała. Określając wysokość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 19.451,70 zł powódka oparła się o wycenę sporządzoną przez S. Ł., przy czym kwotę tą, biorąc pod uwagę uznanie powództwa, a także wnioski wypływające z opinii biegłego sądowego i zeznań świadka Sąd przyjął za miarodajną dla ustalenia kwoty należnego powódce odszkodowania związanego stricte z uszkodzeniami pojazdu. Przy uwzględnieniu sumy wypłacanej powódce z tego tytułu (7.334,38 zł) do zapłaty pozostawała zatem kwota 12.117,32 zł. W tej zatem części powództwo należało uznać za zasadne.

Co do żądania zasądzenia kwoty 4.920 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, podkreślić należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, zarówno w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia.

Jak wynikało z zeznań powódki, a także umowy najmu pojazdu zastępczego i faktury opiewającej na czynsz najmu tego pojazdu, powódka wynajmowała samochód zastępczy marki w okresie od 15 stycznia 2014 r. do 13 lutego 2014 r. i w związku z tym zobowiązana była uiścić czynsz najmu wg stawki 250 zł netto za dobę. Powódka wykorzystywała ten samochód do codziennego funkcjonowania od zaistnienia kolizji do naprawy jej pojazdu, który ze względu na

uszkodzenia nie nadawał się do ruchu drogowego, przy czym - jak wynikało z opinii biegłego sądowego - wysokość dobowej stawki czynszu najmu odpowiadała cenom rynkowym, zaś długość okresu najmu uzasadniona przebiegiem zarówno postępowania likwidacyjnego, jak i czasem niezbędnym na naprawę pojazdu wyniosła 28 dni. Ostatecznie powódka zażądała z tego tytułu kwoty 8.610 zł, przy czym powództwo i w tym zakresie zostało uznane przez pozwanego, toteż Sąd uznał, że celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na ten cel wyniosły właśnie 8.610 zł. W tym zakresie pozwany wypłacił powódce kwotę 3.690 zł, zatem do zapłaty pozostaje kwota 2.920 zł. W tej części zatem powództwo także było zasadne.

Co się zaś tyczy roszczenia o zapłatę kwoty 250 zł tytułem zwrotu wydatków na sporządzenie wyceny kosztów naprawy pojazdu powoda przez rzeczoznawcę S. Ł., wskazać należy, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. W szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, LEX nr 106617).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby powódka dysponowała wiedzą, która umożliwiała jej samodzielną ocenę uszkodzeń należącego do niej pojazdu oraz ustalenia kosztów jego naprawy. Działanie powódki nie było zatem sprzeczne z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach, w myśl którego w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Konieczność sięgnięcia przez powódkę po prywatną wycenę wywołana było zachowaniem pozwanego, który ustalając wysokość odszkodowania dokonał wadliwej jego kalkulacji. Nie sposób wymagać od poszkodowanego, aby zrezygnował z podejmowania prób zakończenia sporu przed skierowaniem sprawy do sądu. Sporządzony na zlecenie powódki kosztorys umożliwił jej upewnienie się, co do konieczności skierowania sprawy na drogę sądową. W tej sytuacji do wartości szkody, którą winien naprawić zakład ubezpieczeń, należało doliczyć koszt sporządzenia tej wyceny, tj. 250 zł. W tej części także pozwany finalnie uznał powództwo.

O roszczeniu dotyczącym odsetek sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powódka zawiadomiła pozwanego o szkodzie 16 stycznia 2014 r., pozwany winien był zatem zapłacić odszkodowanie najpóźniej 15 lutego 2014 r. i od dnia następnego pozostaje w opóźnieniu w zapłacie łącznie 17.037,32 zł. Z kolei kwotę 250 zł pozwany powinien zapłacić w terminie określonym w wezwaniu do jej zapłaty, tj. 14 dni od doręczenia pisma z dnia 25 marca 2014 r. (przyjmując termin 7 dni na doręczenie, liczony od daty nadania, tj. 28 marca 2014 r.). Ponieważ Sąd związany był granicami żądania pozwu, nie był władny zasądzić odsetek ustawowych za opóźnienie za okres wcześniejszy, niż określony przez powódkę, dlatego też zasądził je zgodnie z tym żądaniem od kwoty 17.037,32 zł od 1 marca 2014 r., a od kwoty 250 zł od 1 maja 2014 r.

W tych okolicznościach orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, przy uwzględnieniu, iż powódka wygrała proces w całości, a na poniesione przez nią koszty procesu należało zaliczyć opłatę od pozwu w

wysokości 263 zł, wynagrodzenie jej pełnomocnika – 1.200 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 600 zł.

Zważywszy, że uiszczona przez powódkę zaliczka nie pokryła w pełni kosztów opinii biegłego, a ponadto do rozliczenia pozostawała opłata od rozszerzonego powództwa, nakazano pobrać te należności - łącznej wysokości 1.928,83 zł - na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego, stosując odpowiednio przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz.1398 z późn. zm.) , orzekając jak w punkcie III wyroku.

W punkcie IV wyroku nadano temu orzeczeniu rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333§ 1 pkt 2 kpc.